

благодѣтелната Луиза. Слѣдъ малко отвори хъ ся вратата, и когато тя ся потулеше въ тъмота-
та, видѣхъ да влѣзе старыйтъ нотаръ. Стрѣлянъ
погледъ брѣзъ къмъ блудинѣтъ дѣто бѣхъ ос-
таткыгъ отъ вечерѣтъ ми, дойде при мене, рас-
твори рѣцъ и смутено нѣкакъ съ видъ изобли-
чителенъ — Г. Маркизе, рече, защо ми не ...
— Но, като прѣсече думѣтъ си, направи нѣкол-
ко крачки тѣй бързо—бързо; послѣ сяспрѣ и—
сыно, рече, не си направилъ добръ; докачилъ
си единъ пріятель и посрабилъ си единъ старецъ.
— умиленіето на Ловепена бѣше твърдъ голѣмо.
Но и азъ умиленъ гледахъ го и не знаяхъ що
да отговорѣя. Тутакъ си той мя пригърнѣ стра-
стно, и стиснѣ мя така, щото ми ся стори че
ще мя удуши и ми пришепнѣ на ухото; — гор-
ко мое чедо ! . . . Слѣдъ малко едно помълча-
ваніе сѣднѣху мы и двама. — Максиме, рече то-
газъ старецътъ, имашъ ли всякога онова распо-
ложеніе, което ми исказа на послѣдтъкъ ? Имашъ
ли онова великодушіе да земешъ едно таквозъ
мѣсто, дѣто да вършишъ еднѣ долнѣ и простѣ,
но почтеннѣ работѣ, доволнѣ и на тебе да ти
дава потрѣбното за живѣяніе и отъ сестрѣ ти
да удалечи и днесъ и за напрѣдъ скзрбитѣ и
бѣдытъ на сиромашіѣтъ.

— На сѣщото расположеніе съмъ, господине,
това е моя длѣжностъ и готовъ съмъ да ѣхъ ис-
пълнѣя.